

Březen 2026

SANKOviny

- Téma: Nové začátky jako korekce směru
- Mezi nádechem a rozhodnutím: Ohlédnutí za společným setkáním
- Program Management v praxi a Klíčový tým
- Téma: Bezpečí

Než se znovu rozhodneme.

Jsou chvíle, kdy toho není moc. Je toho **přesně tolik, že už se z toho nedá uhnout**. Rozhodnutí zůstávají na řediteli.

Tým čeká.

Organizace běží.

A někde mezi tím vším stojíme my – lidé, kteří mají nést směr, klid a odpovědnost zároveň.

Právě tady se láme otázka bezpečí.

Ne jako pohodlí, ale jako **základ rozhodování**. Odkud se vlastně rozhodují?

Z klidu, nebo z tlaku?

Setkání Mezi nádechem a rozhodnutím mi znovu potvrdilo, jak moc tenhle prostor potřebujeme.

Prostor na nádech, než se znovu rozhodneme.

Tématu bezpečí se proto v SANEK Ponte budeme věnovat dlouhodobě – v úvahách, ve Virtuálních kavárnách PONTE, v programech, které vznikly přímo z reality vedení.

Protože bezpečí není stav.

Je to proces.

A právě od něj se odvíjí všechno ostatní.

Jaro je čas, kdy se věci znovu probouzejí – ne naráz, ale po kouscích.

Přejeme vám příjemné čtení SANKOvin a dost prostoru nadechnout se dřív, než se znovu rozhodnete.

Kateřina Brunclíková

Kateřina Brunclíková, ředitelka
Telefon: +420 733 755 817, E-mail: katerina.brunclikova@saneck.cz

Téma

Tento článek byl napsán pro Univerzitu Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Souběžně vychází v univerzitním časopisu Silverius.

Nové začátky jako korekce směru

O tichých začátcích a drobných korekcích, které udržují odbornost živou

Jednou za čas se přistihnu, že sedím nad textem, který znám **nazpaměť**. Víím, co přijde v další větě, kam argument směřuje, víím, že ob stojí **odborně**. A přesto cítím, že v něm něco chybí. Ne **informace**. Spíš **živost**. Tenhle tichý nesoulad pro mě bývá **signálem**. Ne koncem kapitoly, ale začátkem otázky, zda v tom, co dělám, ještě stojím **celá**.

Nové začátky se většinou neohlašují **fanfárami**. Přicházejí **nenápadně**, ve chvíli, kdy věci fungují, ale už **ne úplně dýchají**. **Struktura drží, výsledky se dostávají, smysl nezmišlel** – a přesto se vytrácí **kontakt**. Se sebou, s tématem, někdy i s lidmi, pro které to celé dělám. Právě s tímto pocitem se setkávám u lidí v **akademickém prostředí** překvapivě často. U těch, kteří jsou odborně **silní, pracovití, zodpovědní**. Nezpochybňují systém. Spíš začínají zpochybňovat **sebe v něm**.

Univerzitní svět stojí na **kontinuitě**. Na **tradici, návaznosti, předávání poznání**. Jenže kontinuita má i svou **stinnou stránku**. Pokud se **neobnovuje**, může se nenápadně změnit v **setrvačnost**. Ne proto, že bychom něco dělali **špatně**, ale proto, že se proměnil **kontext – studenti, tempo, tlak na výkon, očekávání společnosti**. A my někdy pokračujeme **stejným směrem, jen s větším úsilím**. V takové chvíli není **nový začátek revolucí**. Je **korekcí směru**.

V pedagogice i managementu mluvíme o odbornosti a expertize často jako o cílovém stavu. Jenže skutečná **odbornost není hotová**. Je **pohyblivá**. Zahrnuje schopnost **přehodnocovat vlastní přístup, unést nejistotu** a připustit, že odpovědi, které **dříve fungovaly, dnes nestačí**. To není ztráta autority. To je její proměna. Autorita, která nestojí na **neomylnosti**, ale na **schopnosti zůstat ve hře**.

Možná to zná každý, kdo někdy stál u **hřiště**. Tým může mít skvěle **natrénované herní schéma, přesné signály i kondici**. A přesto přijde chvíle, **kdy hra nejde**. Ne proto, že by ji hráči neuměli, ale proto, že se **hraje pořád stejně**, i když se **soupeři i situace změnili**. **Zkušený trenér** v tu chvíli často **neřve**. Spíš **změní postavení, stáhne tempo**, nechá tým znovu „**vidět hřiště**“. Nezahajuje novou sezónu. Jen umožní **nový začátek** uvnitř té stávající.

Studenti přicházejí na vysokou školu často s očekáváním **jasných odpovědí. Akademici** s očekáváním, že budou předávat to, co znají. Mezi tím se ale odehrává něco **podstatnějšího**: učíme se **orientovat v situacích**, které **nemají jedno správné řešení**. Právě tady, v **meziprostoru mezi jistotou a otázkou**, vznikají **nové začátky**. Ne jako formální změny, ale jako **posun v postoji**.

Jedna drobná zkušenost z **manažerské praxe** to ilustruje lépe než teorie. Na poradě **vedení organizace** jsme řešili změnu, která byla **racionálně správná – data, rozpočty i plán hovořily jasně**. Přesto se diskuse točila **v kruhu**. **Odpor** nebyl hlasitý, ale **vytrvalý**. V jednu chvíli někdo řekl: „My víme, že to **dává smysl**. Jen máme pocit, že se v tom **ztrácíme**.“ To byl okamžik **nového začátku**. Ne změnou **strategie**, ale změnou **otázky**. Místo „Jak to zavedeme?“ jsme se začali ptát: „Co v tom každý z nás potřebuje, aby se mohl **znovu opřít o svou roli**?“ Rozhodnutí se **nezměnilo**. Změnil se **vztah k němu**.

Nové začátky většinou nevznikají přepisováním **plánů**. Spíš **jemným, ale podstatným posunem pozornosti**. Ať už stojíme **před třídou, v laboratoři** nebo ve chvíli, kdy neseme **odpovědnost za směr**, začít znovu často znamená dovolit si **zpomalit** natolik, abychom znovu viděli **celé hřiště – nejen svůj úsek**. To není **slabost akademického světa**. To je jeho **tichá síla**.

Mezi nádechem a rozhodnutím: Ohlédnutí za společným setkáním

Jedním slovem, jedním dechem: DĚKUJI.

Děkuji vám, **ředitelům a vedoucím pracovníkům** v neziskovém sektoru, kteří jste si udělali čas přijít, kteří jste byli v tento den **s námi**.

Děkuji za vaši účast, za vaše sdílení, za vaši přítomnost Mezi nádechem a rozhodnutím.

Sdíleli jsme spolu příjemnou atmosféru, která byla zásluhou nás všech.

Díky **energii**, se kterou jste přišli, jsme vytvořili **společný prostor** pro to „**nadechnout se**“.

Za jedno krátké odpoledne vzniklo **mnoho myšlenek a nápadů**, které daly energii pro vznik **nových programů**, a zároveň přinesly nový impuls těm, které už dnes **nabízíme**. Na míru **aktuálním potřebám**.

Měli jsme čas i prostor **nadechnout se**, ale možná napřed k tolik potřebnému **“vydechnout”**. Ten nádech pak přišel skoro **spontánně, lehce, v bezpečném prostředí**, jehož jste byli součástí.

A za to dnes ještě jednou **z hloubi duše DĚKUJI**.

Kateřina Brunclíková

Nový program Management v praxi a představení programu Klíčový tým

Když rozhodování zůstává na řediteli – a tým není oporou

Rok 2025 byl pro mě rokem intenzivní práce přímo v organizacích. Byla jsem ředitelům nablízku v každodenním provozu – u rozhodnutí, která nešla odkládat, u náročných personálních témat i u tichých nejistot, které k vedení patří.

Právě tahle zkušenost z praxe velmi jasně ukázala, kde dnes vedení organizací nejvíc potřebuje oporu.

A z ní přirozeně vznikly dva programy SANEK Ponte – **Management v praxi a Klíčový tým**. Každý jiný, ale vzájemně propojený.

Management v praxi

Oporou ve chvíli, kdy se rozhoduje

Program Management v praxi vznikl z potřeby být s řediteli přímo v realitě jejich práce.

Neučí teorii a nenabízí univerzální návody. **Je manažerskou podporou ve chvílích, kdy se rozhodnutí hromadí, tlak roste a není prostor věci dále odkládat.**

Jde o přímou práci v organizaci – u konkrétních personálních, provozních i strategických rozhodnutí. **Pomáhá vyjasnit priority, nastavit hranice a převést rozhodnutí do skutečného fungování organizace.**

Management v praxi je určen ředitelům, kteří nesou vysokou odpovědnost, chtějí rozhodovat jasně a včas – a přitom neztratit lidskost ani sebe.

Více o programu Management v praxi

Klíčový tým

Bez jasného týmu není opora pro ředitele

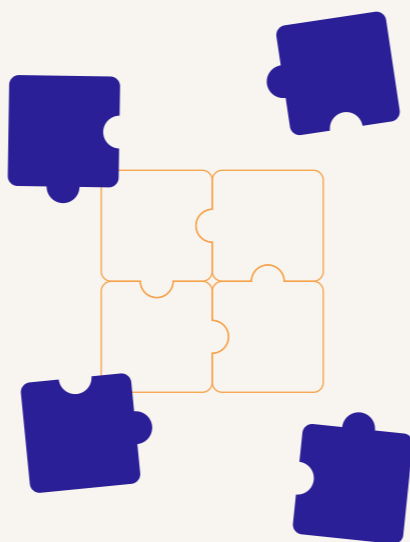
Program Klíčový tým vznikl jako přirozený posun z původního programu Akční tým – přímo z praxe.

Opakovaně se ukazovalo, že **pokud nejužší tým vedení nemá jasno ve svých rolích, hranicích a odpovědnostech, nemůže být skutečnou oporou řediteli ani celé organizaci.**

Klíčový tým se proto zaměřuje na vyjasnění rolí, kompetencí a způsobu spolupráce v nejužším vedení. Vytváří srozumitelný a stabilní základ, díky kterému je **tým čitelný sám pro sebe i pro ostatní – a může nést odpovědnost společně s ředitelem, ne proti němu.**

Bez fungujícího klíčového týmu nelze dlouhodobě řídit ani rozvíjet organizaci.

Více o programu Klíčový tým

Téma

Bezpečí

Bezpečí jako předpoklad rozhodování

Dlouho jsem si myslela, že bezpečí v roli ředitelky vzniká z přehledu. Z kontroly nad situací, z jasných plánů, procesů a rozhodnutí. Z pocitu, že mám věci podchycené a že „to držím“. Praxe mi ale opakovaně ukázala, že bezpečí ve vedení organizace nevzniká z kontroly.

Vzniká z ukotvení.

V roli.

V týmu.

A v organizaci jako celku.

A v SOBĚ.

Než uděláme rozhodnutí, **něco se v nás odehrává**. Únava, tlak, vnitřní napětí. Nebo naopak klid a jistota. A právě z tohoto místa se rozhodujeme – ať už si to uvědomujeme, nebo ne. Rozhodnutí, která děláme z klidu, mají jinou kvalitu než ta, která vznikají ze stažení, strachu nebo z dlouhodobého přetížení.

Ne proto, že bychom byli lepší nebo horší manažeři.

Ale proto, že jsme lidé, kteří nesou odpovědnost.

Bezpečí jako člověk

První téma

Virtuální kavárny PONTE

Vedení organizace stojí na rozhodování. A rozhodování vždy vychází z konkrétního člověka – z jeho kapacity, energie a vnitřního nastavení. V každodenním tempu není samozřejmostí si všimnout, **z jakého místa se vlastně rozhodují.**

Zda jedním s nadhledem a klidem, nebo už reagují pod tlakem, únavou a očekáváním okolí.

Zda držím směr – nebo ho začínám udržovat silou.

Virtuální kavárna PONTE otvírá toto téma jako **první z celé série kaváren „O bezpečí“**.

Ne jako terapii, a ne jako sebezpytování, ale jako **manažerskou kompetenci**: schopnost rozpoznat, kdy se vytrácí vnitřní stabilita, a co mi pomáhá ji znovu obnovit.

Bezpečí na této úrovni není komfort ani „péče o sebe“ v měkkém slova smyslu.

Je to **schopnost zůstat čitelným lídrem** i ve chvílích, kdy je toho hodně, tlak je vysoký a rozhodnutí mají reálný dopad.

Právě odsud se odvíjejí další roviny bezpečí – v roli ředitele, v managementu i v celé organizaci.

Proč se tématem bezpečí zabýváme

Téma bezpečí se ve Virtuálních kavárnách PONTE bude vracet z různých stran.

Ale vždy míří ke stejnému bodu – **k rozhodování. K tomu, co všechno musí ředitel unést, aby mohl rozhodovat jasně, včas a dlouhodobě udržitelně.**

Ukazuje se, že bezpečí není stav, do kterého se jednou dostaneme a máme hotovo. • **Je to proces.** • **Práce se sebou, s rolí, s týmem i s organizací.** • A právě proto má smysl se u něj znovu a znovu zastavovat. • Ne proto, abychom zpomalili výkon. • Ale proto, aby **rozhodování mělo pevný základ.**

Bezpečí v roli ředitele / ředitelky

Ředitelská role je ze své podstaty osamělá. Odpovědnost za lidi, finance i směr organizace **zůstává často na jednom místě**, v konečném důsledku spočívá **na jednom člověku**. Bezpečí v této roli pro mě neznamená jistotu, že se nemohu splést. Znamená vědomí, že **na rozhodování nejsem sám/sama**.

Že existuje prostor, kde lze věci pojmenovat, promyslet a ustát – bez zpochybnění autority a bez nutnosti „mít hned jasno“.

Právě tady vznikl program **Management v praxi**.

Ne jako teoretický model řízení, ale jako **praktická manažerská opora ve chvílích, kdy se rozhodnutí hromadí a není prostor je dále odkládat.**

Je to práce s realitou dnešní doby – s tlakem, změnami a odpovědností – tak, aby rozhodování nebylo proti lidem, ale ani proti řediteli samotnému.

Bezpečí v organizaci a nejužším managementu

Bezpečí v organizaci nevzniká samo od sebe. Vzniká tam, kde jsou role, odpovědnosti a procesy **jasně pojmenované a čitelné**. Když chybí rámec, vzniká chaos.

Rozhodnutí se vracejí.

Odpovědnost se třídí.

A tlak se postupně přesouvá zpět k řediteli.

Pokud se nejužší management necítí bezpečně, rozhodnutí se zdrhávají nebo zůstávají viset ve vzduchu.

Program **Klíčový tým** vznikl právě z této zkušenosti.

Z opakované praxe, kdy se ukazovalo, že **bez jasně vymezených rolí a důvěry v nejužší vedení nemůže vzniknout skutečná opora pro ředitele**.

Bezpečí v týmu neznamená souhlas se vším.

Znamená **sdílenou odpovědnost**, jasné hranice a schopnost nést rozhodnutí společně.